

Nemožná volba. Nezrušitelný slib. Tři generace tajemství.

HELEN FRIPPOVÁ

SMARAGDOVÉ SRDCE

Ukázka z knihy:

Coco se velmi pomalu předkloní, aby ho nepolekala, a vyndá z neceséru prsten se zeleným kamenem. Když jsem si s ním předtím chtěla hrát, nedovolila mi to, takže teď nechápu, proč změnila názor.

„Pokud je necháte jít, dám vám originál této cestovní repliky. Budete díky němu bohatý po zbytek života. Je v něm zasazený slavný drahokam Smaragdové jezero, dvacetikarátový. Podle této repliky můžete vidět, jak je veliký. Kámen Smaragdové jezero údajně patřil jedné incké princezně. Pro mě mají tyto děti větší cenu. Můžete říct, že utekly. Já to dosvědčím.“ ...

„Vidím, že jste vzácný případ. Žena, která umí vyjednávat. Nejsem bez citů a uvědomuji si, že jako dvojčata nemají tyhle dvě šanci. Ale když nesplním rozkaz, postaví mě před vojenský soud. Vezmu si jedno dítě a šperk. Pak budou všichni spokojení. Nechám matku vybrat. Buď to, nebo obě děti a žádná dohoda.“

„Jedna z nejlepších knih, které jsem četla... Tohle musíte zažít, abyste skutečně pochopili, jak výjimečná je.“

On the Shelf Reviews

„Pohltilo mě to... Momenty, při kterých se tají dech, přicházely jeden za druhým... Tenhle příběh se mnou zůstane ještě hodně dlouho.“

French Village Diaries

„Byla jsem naprosto uchvácená... Přistihla jsem se, že čtu dlouho do noci, úplně mě to vtáhlo.“

NetGalley, čtenářská recenze

„Páni! Nemohla jsem na tu knihu přestat myslet ani po dočtení! Úplně mě přenesla jinak...“

Goodreads, čtenářská recenze

SMARAGDOVÉ SRDCE

HELEN FRIPPOVÁ

SMARAGDOVÉ SRDCE

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Tato kniha je fiktivním dílem. Jména, postavy, firmy, organizace, místa a události, které nejsou jasně ve veřejném vlastnictví, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými nebo mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Copyright © Helen Fripp, 2025

Published by Bookouture, London

Translation © Hana Sichingerová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8497-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-8496-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-957-7 (print)

Nicholasovi s láskou

„Nejkrásnější věci na světě nelze spatřit nebo se jich
dotknout. Musí být pocítěny srdcem.“

Helen Kellerová

KNIHA PRVNÍ

Kapitola 1

VSTUPUJÍ DO TMY, MOUDŘÍ A KRÁSNÍ
(z básně Edny St. Vincent Millay „Dirge Without Music“)

HOTEL RITZ, PAŘÍŽ, 29. DUBNA 1944

Nina, čtyřletá

Coco říká, že naše vlasy jsou jako upředené ze zlata a jahod, a splétá nám je do pevně utažených copánků. Řeknu si o červenou stužku, ale Odette ji chce taky, tak ji zatahám za vlasy. Nerozpláče se a já vím, že to ani neudělá, protože by to znamenalo, že se vzdává. Ale já jsem si o ni řekla první, takže to není fér.

Coco říká, že dvě tak hezké žabičky by se neměly hádat. Já a Odette se na sebe podíváme – pokaždé je to jako dívat se do zrcadla – a vybuchneme smíchy při představě, že jsme hezké žabičky.

Obejmeme se a svalíme se na koberec, který je hladký a hřejivý, tiskneme k němu tváře a děláme obličejy.

„Nino a Odette Lefevreové, koukejte se zvednout a chovat se slušně,“ okřikne nás mamán a my přestaneme, protože jakmile vysloví i naše příjmení, je zle.

„Jen ty malé vílí nezbednice nechej,“ řekne Coco a mrkne na nás.

Mám radost, protože vidím, že se mamán uklidnila a už se netváří vystrašeně. Myslí si, že nevíme, jak se bojí, ale my to víme, protože jsme slyšely, jak se s Coco baví o zlých lidech, o nacistech.

Chtějí dvojčata, takže se musíme ukrývat. Ukrývání je hrozné. Každý večer musíme zůstat potmě a nemůžeme si spolu hrát venku, což je nuda. Ale i kdybychom si mohly hrát venku, bylo by to smutné, protože všichni naši kamarádi jsou pryč.

Coco tady má spoustu hezkých věcí. Říká, že je to nejlepší apartmá v Ritzu. Všichni ostatní ji oslovují mademoiselle Chanel, ale my jí smíme říkat Coco. Někdy nám s Odette dovolí hrát si s jejím nece-sérem. Uvnitř jsou různé přihrádky a v každé z nich něco cenného. Jsou tam lahvičky s černými řasenkami a make-upem a rtěnky a všechno to vypadá jako šperky, a také speciální víko, pod kterým se skrývá zlato jako v pirátské truhle s pokladem. Coco tam schovává svou nejcennější věc.

Coco se nedívá, tak si nasadím prsten s velkým zeleným drahokamem, který vypadá jako sklo v okně kostela, když svítí slunce. Je těžký.

„Nech mě ho taky zkusit,“ šeptá Odette a natáhne ruku.

„Ne!“ bráním se, protože ten zelený kámen jako by byl kouzelný, a kromě toho jsem teď na řadě.

„*Ma chérie*.“ Coco nás vidí. „Toto je příliš cenné, s tím si malé děti nemohou hrát, i když jsou tak opatrné jako vy.“ Vrátím prsten na místo, ale kámen se tak třpytí a leskne, že bych ho chtěla mít na prstě pořád.

Dovnitř vejde pán se zlatými knoflíky a podnosem, Coco mu dá minci a on položí podnos na stůl. Odette se k zákuskům dostane jako první a vybere si jahodový dortík, ale to nevadí, protože já mám ráda maliny. Ukousnu si velký kus, a než mě mamán stihne zastavit, stisknu krém mezi zuby a zakoulím očima, abych Odette rozesmála. Mamán předstírá, že se zlobí, ale já vím, že ne, protože potlačuje úsměv a má veselé oči.

Coco nám místo pokárání nalije ze stříbrné konvice horkou čokoládu, já a Odette se posadíme vedle sebe na zlaté židle, naproti nám

se usadí mamán a Coco a děláme si čajový dýchánek. Chováme se velmi slušně, mnohem dospěleji, než by se dalo očekávat od dívek, kterým teprve bude pět, mluvíme s nóbli přízvukem a říkáme „no tedy toto“ a „jakkak se vám daří?“. Je docela těžké jíst dorty *a přitom* se chovat nóbli, protože se rozpadají a krém končí na našich hezkých šatech, a v nás to vyvolává výbuchy smíchu.

Velká okna jsou otevřená, protože je slunečno, s Odette se k nim rozeběhneme, aby nám na tváře svítilo slunce, a pozorujeme lidi na náměstí.

„Okamžitě jděte pryč od oken! Říkala jsem vám to už milionkrát!“ Hlas mamán zní zlověstně, rozzlobeně a vystrašeně, a ona se přitom skoro nikdy nezlobí. Nelíbí se mi to a vím, že Odette také ne. Ani si to nemusíme říkat, protože jsme úplně stejné.

Je tak krásný den a Coco nás rozmazluje dobrotami a krásnými věcmi a pokoj je vyzdobený hezkou tapetou v barvách oblohy a slunce. Je tu pět pohovek a my jsme jen čtyři, spočítala jsem to, takže mamán by měla vědět, že tady se nám nemůže nic stát. Pevně ji obejmeme. „To je v pořádku, když svítí sluníčko, jsme v bezpečí, protože sluneční paprsky nám posílá Bůh.“

Pevně si nás přivine k sobě a je smutná, i když tvrdí, že není, a já nechápu, proč mi nevěří, protože to, co říkají v nedělní škole, je vždycky správné. Objememe ji ještě pevněji, aby byla šťastná.

Někdo zabuší na dveře, hodně hlasitě, tak se rozeběhnu otevřít, ale mamán mě chytí za ruku tak silně, až to zabolí.

„Neotvírej. Zůstaň úplně potichu,“ přikáže mamán roztřeseným hlasem.

Další rána je tak silná, že dřevěné dveře prasknou a ve zlaté barvě se objeví trhliny. Ve dveřích se zjeví jako duchové dva muži a rozhlížejí se, jako by něco hledali.

Když spatří mě a Odette, je to, jako by to našli.

Mají na sobě elegantní vojenské uniformy s knoflíky jako ten pán s horkou čokoládou, ale netváří se hezky. Okamžitě se ve mně všechno sevře.

„Co má tohle znamenat?“ zakřičí Coco. Stoupne si před nás a tváří se rozzlobeně. Měli by se bát, protože když se Coco zlobí, dokáže každého přimět, aby udělal, co Coco chce, a on se pak musí omluvit, ale oni se na ni dívají, jako by jim stála v cestě. Maman nás drží tak pevně, že nemůžeme dýchat.

Zlí pánové si sednou na židle, kde jsme seděly já a Odette, a dopijí naši horkou čokoládu.

„To je moje!“ protestuje Odette. Je statečnější než já a dupne si nohou, ale já bych byla raději, kdyby to nedělala, protože ten pán se dívá na maman, jako by byla špinavá.

„Pššt, Odette, ten pán si samozřejmě může vzít,“ umlčí ji maman. Prosebně se usmívá.

Cocoin krásný pokoj je teď jako klec a my všichni jsme v něm uvěznění a já mám chuť utéct, ale nemůžu, protože ti pánové by mohli udělat něco ošklivého. Odette to cítí také a obě se co nejpevněji tiskneme k maman, která se třese strachy.

Jeden pán je vysoký a vypadá jako vlk s velkými zuby. Druhý vypadá, jako by byl jeho mazlíček. Pokaždé když vlk něco řekne, mazlíček se přikrčí a udělá, co mu vlk přikázal.

„Přiveďte mi ty dívky, majore Fischere,“ nařídí vlk mazlíčkovi. Myslím, že se počůurám.

„Nebudte směšný,“ okřikne ho Coco. „Copak nevidíte, že jsou vyděšené? Co tady vůbec pohledáváte?“

„Útěk z domovů Lebensborn se trestá. Tyto děti jsou dcery bývalého vynikajícího důstojníka SS, takže být vámi, mlčel bych,“ odsekne vlk.

„My nemáme tatínka!“ namítne Odette. Výborně. Neošívá se jako já, když lžu.

Vlk se otočí k Odette. Připravuji se, že ho praštím, jestli jí ublíží.

„Vaše maminka vám lhala. Nepamatujete si to, protože jste od nás odešly ještě před svým narozením. Ale jste dokonalá árijská dvojčata, zázrak, a díky vašemu otci jste děti Říše, součást programu Lebensborn, a tudíž náš majetek.“

Nechápu, co znamená Lebensborn nebo árijský, ale nezní to hezky.

„To neuděláte,“ zlobí se Coco. „Jsou to moje kmotřenky. Mám přátele na místech, kam byste si nepřál, abych šla.“

„Dnes má každý přátele na vysokých místech. Já také. Takže. Vy a tahle nevďěčná matka dvojčat víte stejně dobře jako já, že podepsala smlouvu, kterou se zavázala programu Lebensborn zajistit budoucnost nadřazené rasy. Camille si za partnera našla váženého důstojníka SS, který byl daleko lepším mužem, než jakého si mohla tato švadlenka, byť nepopíratelně pohledná, kdy přát. Byla svobodná a díky její rasové hodnotě jsme ji přijali. A děti, které jsou toho důsledkem, patří Říši. Když bez povolení tajně opustila domov pro matky s dětmi, který jsme jí poskytli, a těhotná s *našimi* dětmi uprchla zpět do Francie, ztratila na tyto děti veškerá práva.“

„Neměla jsem na výběr. Vyhrožovali jste, že mi je vezmete, ale jsou moje, já jsem jejich matka!“ křičí maman. Muž zvedne ruku, aby ji umlčel.

„Jejich otec dezertoval, takže jste dohodu porušili oba. Skončil před vojenským soudem a byl popraven a my jsme teď tady, abychom se vypořádali s důsledky vašeho chování. Přišli jsme pro to, co nám právem náleží, toť vše.“

„Ale jsou to jen malé děti, ničím se neprovinily a potřebují mě! Já jsem k tomu byla donucena, nechápala jsem, k čemu se zavazuji. Prosím, nechte je tady.“ Maman vzlyká a mně se chce také plakat, ale nemůžu, protože mám stažený krk.

„To nejde, mademoiselle. Dvojčata jsou užitečná, a tahle dvě jsou navíc pozoruhodná a krásná jako árijské obrázky. Přiveďte mi je,“ poručí mazlíčkovi.

Kéž by nám Coco nespletla vlasy a neoblékla nás do stejných námořnických šatů. Vypadáme tak ještě víc jako dvojčata.

Maman nás nepustí, ani když mazlíček s hloupým, uslintaným úsměvem natáhne ruku. Dospělí se hádají. Sleduji jejich tváře. Muži vyhrávají, Coco je nejrozzlobenější, co jsem ji kdy viděla, a maman vypadá, že omdlí.

Já a Odette stojíme úplně nehybně, tak nehybně jako ještě nikdy. Možná na nás zapomenou, když se nebudeme hýbat a nevydáme ani hlásku.

Muž položí na stůl papír s textem napsaným na psacím stroji. Maman se tváří, jako by vytáhl zbraň z pouzdra a střelil ji.

„To nemůžete!“

Coco objímá maman a my se schováváme za nimi.

„Rozkaz samotného Heinricha Himmlera. Vše je oficiální, takže se nebojte, madam, bude to zdokumentováno a bude o ně dobře postaráno. Říše je vychová mnohem lépe, než by to zvládla osamělá francouzská matka. Nebudeme vás stíhat za útěk ani za tu pomýlenou mateřskou snahu ochránit své děti. Na moje osobní doporučení budou dívky umístěny do domova Lebensborn v Lamorlaye, kde jim nebude nic chybět. Pokud budou mít štěstí a přesně splní všechna kritéria, adoptuje je slušná rodina SS. Budou mít spoustu čistokrevných kamarádů, narozených také díky tomuto úžasnému programu. Jsem si jistý, že to chápete.“

Chci říct, že to nechápu a že se mi to nelíbí, ale neřeknu to, protože i když má list papíru a pero a snaží se tvářit, jako by bylo všechno v pořádku, vzduch kolem něho je hustý a dusivý.

Počká na odpověď, ale když ani Coco nic neříká, pokračuje.

„Lebensborn...“ Vlk to slovo vysloví, jako by cumlal bonbón. „Ve vašem jazyce to znamená pramen života. Je v tom jistá poetičnost, nemyslíte? Madam, měla byste být hrdá, že jste měla dítě s příslušníkem SS. Dvojčata jsou pro lékařské studie neocenitelná, takže i v nepravděpodobném případě, že jejich barva pleti a rysy nesplní měřítko programu Lebensborn, budou užitečná jiným způsobem. Nic se jim nestane. A vy budete mít možnost začít nový život.“

Maman se svezí na kolena a pláče tak usedavě, že se jí třese celé tělo.

„Prosím, nedělejte to.“

Nesnášíme, když maman pláče, a máme strach, protože nechápeme, co se děje, ale víme, že se k ní musíme co nejvíc přitisknout a plakat s ní. Pak vlčí muž řekne: „Nesnáším tyhle ženské scény.“

Donutí mamán, aby pustila jeho sako, a přikáže mazlíčkovi: „Major Fischere, dokončete to tu a odvezte je na bezpečné místo, kde mohou být řádně prověřena a zdokumentována. Nezapomeňte jim říct, že to já jsem zachránil tyto dva pozoruhodné kousky árijského pokladu z bahna Paříže.“

Při odchodu práskne dveřmi, což je velmi nevychované, ale jsem ráda, že je pryč.

Po vlkově odchodu najednou mazlíček vypadá, jako by se zmenšil, a Coco vyrostla. Začne s ním mluvit jako s lidmi, kteří pracují v jejím obchodě. Mamán nám pošeptá: „Utíkejte se mnou, hned!“

Rozběhneme se k rozbitým dveřím, ale muž na nás namíří zbraň. „Halt!“ vykřikne a vymrští se ze židle.

„Neublížujte mamán!“ křičí Odette.

„Sedněte si,“ přikáže mazlíček a zbraní nám ukáže, kam máme jít. Mamán se posadí na zlatou židli vedle něho a nás si vezme na klín, i když nám jindy pořád říká, že jsme na to už moc velké. Nechci od mamán odejít.

„Nehodlám to komplikovat víc, než je nutné, takže to vyřídíme rychle. Můžete jim sbalit náhradní oblečení a pak vyrazíme,“ přikáže mamán. „Budu vás při tom sledovat, takže nezkoušejte žádné hlouposti.“

„Počkejte,“ ozve se Coco. „Co kdybych vám nějak vynahradila váš čas? Mám tu cosi velmi cenného, ukážu vám to, pokud dovolíte. Je to tady, v tom koženém kufříku přede mnou.“

Mazlíček se zatváří chamtivě a přikývne.

Coco se velmi pomalu předkloní, aby ho nepolekala, a vyndá z neceséru prsten se zeleným kamenem. Když jsem si s ním předtím chtěla hrát, nedovolila mi to, takže teď nechápu, proč změnila názor.

„Pokud je necháte jít, dám vám originál této cestovní repliky. Budete díky němu bohatý po zbytek života. Je v něm zasazený slavný drahokam Smaragdové jezero, dvacetikarátový. Podle této repliky můžete vidět, jak je veliký. Kámen Smaragdové jezero údajně patřil

jedné incké princezně. Pro mě mají tyto děti větší cenu. Můžete říct, že utekly. Já to dosvědčím.“

Mazlíček se hladově dívá na můj oblíbený šperk.

„Mám své rozkazy, mademoiselle.“

„Vy víte, že na této válce chtějí všichni vydělat. Prodáte ho snadno. Aukční domy momentálně přivírají oči a já vás mohu spojit s obchodníkem, který vám pomůže s prodejem, aniž by se na něco vyptával. Vlastně vím, že jedna aukce se koná právě dnes odpoledne. Hned mu zavolám a vy můžete jít rovnou tam a ještě dnes, aniž by si někdo všiml, že jste pryč, budete mít peníze v kapse.“

Muž na ni namíří zbraň a my zadržíme dech, ale Coco přimhouří oči jako kočka, která přemýšlí.

„Jen do toho, stiskněte spoušť. Ale budete z toho mít jen velké opletačky, vidíte? A já raději zemřu, než bych vám řekla, kde je pravý prsten, takže se k němu nikdy nedostanete a z této akce odejdete s prázdnou.“

Coco vyhrává. Muž odloží zbraň.

„Vidím, že jste vzácný případ. Žena, která umí vyjednávat. Nejsem bez citů a uvědomuji si, že jako dvojčata nemají tyhle dvě šanci. Ale když nesplním rozkaz, postaví mě před vojenský soud. Vezmu si jedno dítě a šperk. Pak budou všichni spokojení. Nechám matku vybrat. Buď to, nebo obě děti a žádná dohoda.“

„Jak mám vědět, že si stejně nevezmete obě, až budete mít ten šperk?“ ptá se Coco.

„Nezabiji vás, všichni víme, že máte přátele na vysokých místech, jak sama říkáte. A ty peníze mi jakákoli další rizika vynahradí. Matka a jedno dítě zůstanou. Máte mé slovo důstojníka.“

„Proč bych vám měla věřit?“

Dívají se na sebe. „Víc vám nenabídnu,“ řekne nakonec. „Buď můj návrh, nebo obě děti.“

Maman se snaží promluvit, ale vzlyká tak usedavě, že to nedokáže, a líbá nás na čela a tiskne nás k sobě a já bych tak moc chtěla zavřít oči a něco si přát a pít zase horkou čokoládu a smát se, a ne mít pocit, že přišla noc a s ní příšery, i když je ještě den.